

„Az emberfiának sokat kell szenvednie... Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, és vegye föl keresztgerendáját... Aki ugyanis meg akarja menteni életét, tönkre fogja tenni, aki viszont értem tönkreteszi életét, meg fogja menteni azt.”

Az aszketikus kereszténység kedvelt mondatai ezek. Jézus Krisztusnak szenvednie kellett, és maga is megjövendölte, hogy ugyanez a sors jut minden követőjének. Sőt, minél rosszabb a sorsunk, annál jobb lesz majd nekünk. Jól magyarázható ezzel a középkori földi siralomvölgy valósága és a mennyei jutalom ígérete közti ellentét. De könnyen lefordítható ez a szakasz a mai, teljesítményorientált világ közhelyes bölcsességére is: a mindennapi szenvedés meghozza gyümölcsét! Ha napról napra keményen dolgozol, edzel, tanulsz, (böjtölsz?), akkor eléred a célod! Aligha téves e közhely. Erőfeszítés nélkül valóban nincs kiemelkedő eredmény, sőt tisztességes élet sincs, s nem is baj, ha ezek a mondatok a Nagyböjt hajnalán újra emlékeztetnek minket a mindennapi nehézségek vállalásának szükségszerű voltára.

De azt hiszem, Jézus itt nem a hétköznapi gondok és szenvedések hordozására hívta föl tanítványai figyelmét. Ő nem hétköznapi kellemetlenségeket vállalt, hanem életveszélyt. Tudta, hogy a mindenkit egyaránt szerető és szeretetre hívó Atyáról hirdetett Örömhíre kítaszítottá teszi őt népének és vallásának vezetői szemében, és hogy útja nem képletesen, hanem ténylegesen a keresztordozásig vezethet. Az elmúlt évtizedek viszonylagos békéje és páratlan anyagi gazdagsága elfeledtette velünk, hogy a történelem során milyen rizikós volt a jézusi eszmények radikális felvállalása. Aki tudatosan vállalta mások szolgálatát, aki magát szegényítve, önszántából megosztotta javait a nála rászorulóbbakkal, aki elutasította az erőszak ördögi körébe való belépést, az szinte mindig azt kockáztatta, hogy tönkreteszi vagy elveszíti életét. Erre figyelmeztette Jézus mindazokat, akik követni készültek őt. Ahogy a KIO írja: a magatartás-azonosság sorsazonossághoz vezet.

Mai pihe-puha világunkban, ahol minden körülmények között igyekszünk csökkenteni az életveszély kockázatát, vajon szól-e még hozzánk egyáltalán Jézus szava? Vajon vállalnánk-e bármilyen önmegtagadást, élet-tönkretételt az Ő útjáért? Vagy csak addig valljuk magunkat Jézus-követőknek, amíg nem fáj?

Bajnok Dániel, Budapest